

maar grijpen kon hij nog geen ervan; werktuigelijk kwamen hem de woorden uit den eveneens — in een onbewust zelfverweer — tot een glimlach vertrokken mond: „Ik hoor daar van Lies, 't is in orde gekomen. Nou, prachtig hoor! Gelukgewenscht.... Hoeven jelig dus nergens meer op te wachten....”

Gedachteloos bijna schenen de woorden geuit te zijn. Toch bleef hun klank in de kamer hangen, bracht een glimlach van meelij om Liesjes lippen, en deed haar opnieuw naar haar vader toegaan, met iets dringend innigs hem kussen, herhaalde malen, het gladde jukbeenvel en een rimpelig ooglid. „Arme vadersje!” En in zijn oor een warm ademend gefluister: „Toe nou, hou je nou goed, vader, och toe nou maar! Ik zal dikwijls bij je komen, hoor!”

Dit pas bracht Huib het moments bewustzijn, de bezinning op 't geen hem gebeuren ging. Hij drukte de soepele gestalte van zijn twintigjarige dochtertje een paar seconden zwijgend tegen zich aan. Weg zou ze gaan — god-o-god! — ook zij! Uit zijn leven weg!.... Nou ja, nog wel eens komen, een paar keer in 't jaar, gepreoccupeerd door eigen zorgen.... Wat heesch en met moeite bracht hij zijn antwoord eruit: „Ja zeker, zeker, m'n kindje.... maak je maar niet ongerust!” Dan, na een hoest, met verversching van stem: „'t Is laat, hè?.... 'k Zal jelig vertellen straks.... Maar biecht jij nou eerst 'is op, Leo, wat zeiden de heeren van het kerkbestuur en hoe bevalt je de pastorie?”

Toen eensklaps, terwijl hij zitten ging, Leo's eentonig-langzame, gewichtig betonende stem hem in de ooren begon te brommen, gebeurde iets vreemds. Het was als een fonkelende lichtstraal die uit onzichtbare hoogten in zijn denken viel, hem zelf verbijsterend een oogenblik. Pauline Hermans! Wát, als hij haar eens voorstelde, zoodra zijn Liesje voor goed zou weg zijn, die kamer te betrekken, bij hem te komen inwonen. Zou ze toch niet veel liever daar, dan bij zoo'n vervelend-burgerlijke pension-mevrouw....

Och, maar één immers.... Bij een man alléén als hij dan zijn zougeen sprake van toch! Hoe kwam hij er bij! Idiot! Haar ouders — ze zouden hem aan zien komen!.... Wat een onzinnige gedachte nu weer..

En intusschen knikkende tegen Leo: „Zoo-zoo, ja.... heel mooi, héél mooi.... Nou dat's prachtig!” 't Klonk vriendelijk-lijdzaam. „Dan eerst maar wat eten, hè? Kom je, Lies?”

Liesje, ofschoon opgegroeid in de dikwijls zoo bitter droefgeestige sfeer van haar moeders lang ziek en al zwakker zijn — daarna dood, weg, louter herinnering — had er haar aangeboren opgewekte levendigheid nooit bij ingeboet. Maar wel neigde zich, daaronderdoor, haar peinzige diepere wezen tot steeds grooter ernst. Nog vijftien jaar moest ze worden, toen Til, haar moeder, was gestorven.